

Periòdic il·lustrat que sortirà, almenys, dues vegades al mes.

Preu: 20 cèntims

amb el poble o contra el poble

L'ALLAU impetuosa de la voluntat del poble, desorientada i desesperada amb els set anys funestos de govern clandestí i il·legal, poc a poc torna a orientar-se amb seny i contribueix a fressar el camí de l'ordre i de la normalitat.

Les engrunes que quedaren del gran àpat dinàstic, ignorant aquest fet o negant-se a veure'l, intentaren plantar-li cara i inutilment conjuminaren pel passat diumenge un conglomerat electoral per nomenar el diputat de la Generalitat. La víctima sacrificada que serví de cap de turc a la conxorxa fou la persona del senyor Josep M.ª Masramón. Ens hem d'imaginar com degueren esgotar les frasses enginyoses i els tòpics més rebuscats per decidir al catalaníssim diputat de la Mancomunitat a lluitar contra els seus veritables ideals de tota la vida enfrontant-se contra el bloc més nombrós del catalanisme representat per l'íntegre Joan de Garganta i unint-se als latifundistes, als monàrquics, als anti-catalans de la Dictadura i als seus eterns enemics de sempre que no repararen en insultar d'una manera grollera i indigna a persones respectabilíssimes entre les quals hem de comptar-hi a la molt respectable família Masramón, des d'aquell paper infecte que se'n deia «La Montaña».

També cal que ens imaginem amb quina traça degué relluir l'argument persuasiu «d'alta tensió» usat en casos semblants, invocant l'Ordre i el Comunisme, que són tot el pobríssim programa *ideològic* de la gent sense ideals que decidiren al senyor Masramón, assegurant-li el triomf d'una manera definitiva i contundent, refiats que les coaccions i aquest mateix pànic de nou ric ignorant, servirien magníficament per convèncer als regidors elegits durant la monarquia en els nombrosos pobles de la contrada.

Tot fou endebades. El trist llautó de la gent de la Lliga, amb una bandera a cada mà, no tingué pas la força de persuadir als regidors com ho feu amb el senyor Masramón. Una vegada més veiem com, si és certa aquella frase d'en Cambó «costa menys de convèncer a un home que a un poble», no serveix de res ni porta a cap finalitat pràctica. És el poble únicament el que deu disposar dels seus propis destins. I si el temperament feudal-inquisidor

dels senyors que només que amb la intenció de fer pagar els plats trencats al senyor Gargantà, presentaren al senyor Masramón, els hi priva d'entendre-ho així, una vegada més hauran tingut ocasió de comprovar-ho.

Sabíem com encara subsisteix una mal dissimulada rancúnia contra el que amb un gest de màxima dignitat i sols de cara a Catalunya comprégué la necessitat d'obrir les portes als ideals republicans definint el «Casal Català» d'acord amb l'ideari d'«Acció Catalana». Solapadament els uns i obertament els altres, en el senyor Masramón hi vegeren ara, no pas a un col·laborador de l'Estatut més o menys intel·ligent que el senyor Gargantà, sinó a l'home que per la seva antiga influència en els pobles tingués prou força per derrotar-lo, venjant-se així del gest nobilíssim del que, passant per damunt de prejudicis de llogaret, pensà només amb l'expansió i amb la dignificació dels ideals catalanistes.

L'equivocació, el fracàs i l'enfonsament definitiu dels recelosos amb la forma republicana s'ha posat una vegada més en evidència. Els que es resistien a una franca adhesió a «Acció Catalana» però veïen amb gust un flirteig amb el Centre Jaumista, han acabat anant del braç del més baix i pudrimenter anti-català i anti-ciudadà. Les caretes de la hipocresia van caient i els camps es van definint cada dia més. Amb el poble o contra el poble.

DR. CLAR.

DIVAGACIO PRIMAVERAL

Han arribat les primeres calors... mànegues curtes, faldilles curtes, vestits vaporosos; i dintre aquests vestits, la carn turgent i fresca de les nostres donzelles... Aquestes diades de Pasqua se'n vegeren un bé de Déu! Sota el nostre cel de maig, sereníssim i ple d'esperances, era una contínua meravella l'abigarrada coloraina d'aquests preciosos estoigs, que són els vestits de les nostres noies... I de les noies de tot el món!

***

La primavera és en el seu més bell esclat... En els ulls de cada donzella hi ha un espurneig inquiet, una claror que és tota una traïdoria... Qui pogués endevinar, qui pogués endinzar-se en els amagats secrets que guarden aquesta claror i aquesta inquietud dels ulls de les nostres noies! Ells ens dirien tota una multitud d'afanys, tota una interminable anella de bells pressentiments, melancònicament amanyegats en qui sap quantes nits d'insomni! Que ens en dirien, també, de coses els coixins! Però... tantseval! La donzella sap que avui o demà, més tard

o més d'hora, fugiran aquesta inquietud i aquests afanys i els bells pressentiments tindran una triomfal florida! Ella es sap bonica... i l'amor vindrà!

***

I perquè es sap bonica i té esperança amb l'amor, riu i canta i escampa arréu un devassall d'alegria! Per això, avui, en aquests dies d'un bell esclat primaveral, els nostres passeigs i els nostres carrers, les nostres fonts i les nostres prades, són totes ressonants del joguiner picarol de la rialla de les nostres noies! Ella es sap bonica i també sap que una noia bonica és per un rei... D'aquí la seva fe i l'esperança seva en el demà, d'aquest demà de triomfal florida assenyalat amb un batec al cor i un lleu tremolament als llavis...

Que l'amor haurà vingut, amb el seu enfilall de belles i acariciadores promeses!

***

Primavera, voleiadissa de vius colors al vent! La Naturalesa s'ha vestit de festa! Aroma de flors en els jardins; i en el carrer, talment una altra flor més bella, cada noia, al passar, deixa l'estel·la d'un exquisit per-

fum... Primavera, renovellament de totes les coses! I en el cor de tots, renovada esperança de l'amor, guaiador estel de la vida nostra!

Primavera, xiuxejant d'ocells i remoreig de besos!

EL VIGIA

S á t i r e s

La d'En Felip Nys

No ha pas passat per cap registre civil ni eclesiàstic; no consta tampoc classificat en cap organització; ha nascut fa vuit dies, cabalment al mateix dia en que escrigué el primer article, el qual publicàvem en el número passat; la seva naixença obeeix a la nostra estúpida societat moral.

El creador de Felip Nys—que creu que les creacions solament poden ésser de caràcter intel·lectual—ha estat educat amb el sant temor de Déu, amb el respecte a les limitacions que són convenients per la pau social i sota el control d'un alt esperit de misericòrdia, que fa parar una galta quan l'altra ha estat bofetejada; ha emprès, però, un viarany damnable, renegant del criteri dels nostres predecessors en quant a molts assumptes, segons els quals era preferible aplicar-els hi la santa resignació del *així ho havem trobat i així ens cal deixar-ho*; ha emprès, diem, un mal camí, erigint-se en detractor d'algunes coses establertes. Felip Nys té, però, un cert sentit del que és la gentilesa i del que és la farsa que amb excuses a la civilització havem d'aguantar; és per això que precisat, en la vida ciutadana d'un poble com Olot, a complir les regles més estrictes de cortesia, creu prudent, per no ferir a aquesta harmonia de conjunt que fa del nostre un poble tan culte, desglosar del si aquesta creació intel·lectual seva, inconformista a ultrança, per quan aspira a un procés de perfecció humana, i que es diu, per obra i gràcia del mateix creador, un nom tan suggestiu com Felip Nys.

La d'un clergue

Nasqué a una comarca de Girona, es diu un nom i és clergue; vingué per dirigir un setmanari local anti-catòlic, anti-ciudadà i anti de moltes altres coses; potser millor que anti-catòlic és preferible dir anti-cristià. Crist predicava la humilitat i l'amor al pròxim; a ells els empeny la petulància i els rosega el corc de l'envegeta, i es complauen amb l'instint d'occir traïdorament.

Les lleis eclesiàstiques el priven de dir-se'n director; per ell, però, és preferible. Escudant-se

amb aquesta impunitat, dirigeix d'una manera clandestina els atacs més feridors.

Les seves activitats són múltiples: en l'ordre espiritual, preceptor d'infants, amb una *ànima* tan negra—i al dir ànima volem dir amb un esperit—amb una concreció tan detestable del que és la moralitat, i en l'ordre material, assessor d'un contractista d'obres, descaradament i amb una *barra* fenomenal. No volem dir que no pugui assessorar a un seu familiar, però si que la seva interessada protecció hauria d'haver estat de manera que no omplís de llot l'hàbit que porta, que no li fes donar passos tan despreocupats com el cercar qui faria la vida més barata als seus llogats, a fi que ell pogués fer una reducció dels salaris i un pas, tan indigne, com el d'enviar uns quants obrers a fer d'esquirols en les obres d'un ferrocarril.

Naturalment que qui no té sentit no pot tenir vergonya i al clergue el que li manca és això darrer; mireu sinó, quan passa pel carrer, gronxant la seva panxa rodona, amb quina insistent mirada persegueix la seva víctima d'ahir, com si frissés per abocar-li tota la bilis que encara el cargola per dins.

FELIP NYS

Una entrevista amb la «Carmen» Villegas

Quan un hom ha dinat bé, ha pres cafè i ha estat portat magníficament amb un auto, gràcies a l'esplendidesa d'un company seu, a una festa major, i que aquesta sigui Sant Feliu de Pallarols, cada any esperada amb interès, se li pot suggerir qualsevol cosa, ja sigui passar la tarda sota un arbre, llegint novel·les d'En Folch i Torres, com volguer aprendre el rus o com fer-se estimar de la reina de Saba.

A mi la idea que em passà pel magí es pot considerar d'aquesta categoria. Jutgeu sinó; fer un interview. A qui?

Com sempre que em venen coses estranyes, no vaig pensar-m'hi gaire. La entrevistada seria la «Carmen» Villegas. El moment, el primer ball que tingués lliure.

***

Comencen els músics a tocar, comencem nosaltres a ballar i l'interview comença.

—Escolta, «Carmen», quin artista de cine t'agrada més?

—En Clive Brook. Perquè m'ho preguntes?

—Es que et faig un interview. Es per «EL DESPERTADOR», si no et sap greu—dic jo tímidament, com de costum.

—Un interview per «EL DESPERTADOR»? No em facis riure, vots dir que soc tan interessant?

—Interessantíssima.—Continuant l'entreviu—
I de dona, quina t'agrada més?

—La Billie Dove, però primer que tot En Clive; fins i tot et diré que està una mica enamorat de mi.

—A si? Com ho saps?

—Tonto! Sempre que surt té els ulls posats al meu lloc. Que no ho creus? algun cop fixa't-hi.

—I per Olot, no hi ha cap xicot que t'agradi?

—No, perquè tots són una colla de lirots; per això qualsevol dia marxaré a fer pel·lícules, i aleshores...

—Saps que estàs feta una monada? I aquest niuet de petons que portes sota el nas, tan vermellet, em podries dir quina mel t'hi poses.

—*Jugo de rosas*; però no ho diguis a ningú.

—Descuida. I del tres quarts, què?

—Que a mi m'estarà molt bé.

—Aquells vestits que a vegades portes de Mistinguet, qui te'ls fa?

—Ets molt tafaner. Me'ls fa la Peracaula. A veure si em preguntaràs amb quin fil em sorgeixo les mitges.

—No t'amoïnare més; va la última pregunta: Series capaç d'estimar-me?

—Ximplet! Per estimar-te tindries d'ésser elegant com En Clive Brook, guapo com En Navarro i ric com En Malagrida.

—Bufa!

TINO

ASSOCIACIO DE MUSICA

El concert de la cantatriu Mercè Plantada, acompanyada del pianista Alexandre Vilalta, fou un altre dels èxits de la nostra Associació.

Prou coneguts del públic de la nostra ciutat, foren celebrades les seves interpretacions amb sorollosos aplaudiments. Tingué de repetir-se «*Mon pays*» de Gretschaninond que va plaure molt.

Estigué molt encertat també el senyor Vilalta i per fi el senyor lu Pasqual tingué d'aparèixer a l'escenari per a rebre els aplaudiments que se li feren com autor dels «lieds» de la tercera part, que varen plaure moltíssim.

Nosaltres felicitem amb tot l'entusiasme al Senyor Pasqual pel seu èxit i esperem poder-ne anotar de nous en aquesta altra branca artística.

La lletra de «*Les pomeres del Corb*» lied musicat pel senyor Pasqual que figurava en la tercera part del programa, és deguda a la ploma del nostre bon amic Josep Munteis, al qual felicitem sincerament.

Fora programa s'interpretà «*Et porto un prèsec*» també de Pasqual i lletra de la nostra admirada poetesa Maria Mercè Devesa.

No ens podem estar de reproduir-la, de tant que ens va encisar:

Et porto un prèsec

té la pell daurada

la carn feta mel

present ben fi.

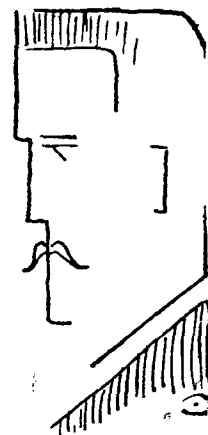
No li donguis massa forta la mossegada

i pensa en mi.

Aprofitem aquesta avinentesa per a felicitar a la gentil poetesa, amb motiu d'aquest èxit i del que obtingué amb l'accèssit de la Flor Natural en els Jocs Florals de Barcelona.

Li preguem que accepti la no menys sincera per bé que tardana felicitació i recordi que considerariem un gran honor poder publicar-li una poesia.

El darrer Regidor de la Lliga a l'Ajuntament

EN CANDI AGUSTÍ

Propietari i arrenca-caixals, especialitzat amb els del seny. Té molta *ullera* amb eleccions ràpides i econòmiques, però és tan *candi* que als tres minuts abans de perdre ha vist en l'urna 5000 vots a favor seu. Genuí representant del catalanisme (?) defuig sempre de la terregada, dels nou-nats, dels insolvents, de la marmanya, i es dóna la llengua amb el noi Lloses. Es dels que estan sempre al peu del canó, encara que sembli *ca no*. *Chef* de la minoria regionalista al nostre ajuntament, les seves ordres són acceptades sense discussió i amb una disciplina exemplar per tots els seus companys de minoria, que és la minoria més minoria que existeix. El dia que plegui el seguiran tots, com les ovelles al marrà. Oh, valor de la *candidesa*!

Comerciant: si et dius catalanista, ¿per qué no tens els rétols del teu establiment en català?

Polítics

La nota política sensacional de la setmana fou la victòria rotunda del nostre admirat amic, D. Joan de Garganta, elegit Diputat de la Generalitat per 139 vots, contra 87 que n'obtingué el senyor Josep M.ª Masramón.

La elecció que tingué lloc en el saló de sessions del nostre Ajuntament transcorregué amb la més complerta tranquil·litat si bé l'anima-ció en els carrers adjunts, fou la nota del matí, demostració de l'interès del públic per a conèixer la marxa i resultat.

Com sap tothom el senyor Garganta, del Partit Catalanista Republicà, era el candidat de l'Entesa Republicana de la «Província» i el senyor Masramón, afiliat a La Lliga Regionalista, sembla que es presentava amb caràcter independent, si bé fou votat i recolzat pels jaumins, Lliga i monàrquics de la dictadura.

Al començar l'escrutini el públic omplena el Saló de Sessions i seguí la lectura de papere-tes amb un interès extraordinari. En acabar-se uns aplaudiments sorollosos saludaren l'elecció del senyor Garganta que dirigí la paraula al públic, recomanant la persistència en la digna actitud de civisme que fins ara s'havia demostrat, que és el que ens ha de portar la victòria final. Fou novament aplaudit i es dispersà tranquil·lament bó i comentant el resultat.

Seguidament als balcons del «Casal Català» i de la «Concentració Republicana», aparegueren les ensenyes i domassos per festejar la victòria.

Rebí el senyor Garganta la nostra més coral felicitació i no dubtem que posarà tot el seu esforç per que de la Generalitat restaurada, després de la dominació borbònica, en surti el Govern que Catalunya necessita.

Entre les moltes felicitacions que ha rebut el senyor Garganta s'hi destaquen la del President senyor Macià, del senyor Santaló, Alcalde de Girona i del senyor Camps i Arboix de la Comissió provincial interina.

Diuen que fou vist en la nostra ciutat el senyor Badia Malagrida, compatrici nostre, Agregat comercial de l'Ambaixada espanyola prop del Govern de la República Francesa.

Sembla que també es deixà veure En Dolfo Puig segurament per a desmentir uns rumors alarmants que corregueren la setmana passada, sobre la seva complicitat junt amb l'ex-governador-policia Xamorro en un afer dubtós....

Es troben casualment el vell Carlets amb un antic electorer-trampista del P. U. P. El munyidor de vots, per animar al correigionari, li diu, després d'una encaixada efusiva:

—Amb aquestes bestieses que passen no ens hem pas d'acovardir.

—De cap manera—contesta el «fabricant» de paper de fumar—jo em sento més valent que mai.

Interiorment, però, el que més capfica al venedor de butlles és que no sap si ara podrà apujar impunement els lloguers als seus ma-sovers.

La Lliga encara existeix.

Ens pensàvem que després de tan desafnar i tocar la Marxa Reial, arborant dues banderes, l'orquestra de la Lliga i La Veu de la burgesia haurien plegat al veure que totes les coses li sortien al revés. No ha estat així, sinó que, parlant encara en nom de Catalunya, volien imposar un Santiago Masó enfront d'En Garganta en el nostre districte. Aquesta vegada si que la *masoneria* haurà fracassat. No es pot anar amb males companyies.

Sembla que un dels homes que encara segueix essent entusiasta del P. U. P., és un veterinari d'un poble dels voltants, agraït, sens dubte, a les atencions que se li tingueren durant la Dictadura.

Llàstima que la senyora Monarquia no se li hagués aconducat, que potser l'hauria curada.

El noi Lloses diu que és criminal i censurable d'anar a alarmar a la gent dels convents amb cremes fantàstiques.

Oi que és graciós? En Pepe Marquès no ho faria millor.

No sabem, després del desmai que el dia de les eleccions tingué En *Mecus*, quan vegé que quasi ningú no l'havia votat, els quilos de pes que ha arribat a perdre. Està groc i sec que inspira cuidado. Que se'n vagi a Lourdes una temporadeta a fer companyia al Cardenal Segura, tot dient mal dels republicanots i dels catalanistes, i potser es posarà a tó. Consti que l'apreciem i que no li cobrarem res del consell.

Sembla que, a més dels que ja sap tothom, anaven a alarmar a les monges i als frares, la senyora d'un adroguer i un impressor somatenista, grans amics dels que públicament en són acusats.

Amargats, els trenta set socis de la Lliga han resolt tancar el pis. Nosaltres, amb tota la pena del cor, els acompanyem al sentiment. Ens pensàvem veure tauleta.

DE SOCIETAT

Diumenge passat el «Casal Català» celebrà la festa de Pasqua Granada amb varis actes d'esbarjo, sobresortint el Concert i el ball de nit, als quals hi cooperà la jovernívola orquestrina «Roll's Jazz», davant de la qual hi ha la gentil Antònia Aubert.

Per la nombrosa concurrència de l'element jove i per la justa interpretació dels músics, pot dir-se que fou una vetllada altament simpàtica.

Entre les assistents recordem: germanes Figueres, Carme Bosc, Teresina, germanes Vilar, Gifre, Villegas, Prunés, Bosc, Aulí, Barberí, Toronell, Pilarín i muchas otras que sentimos no recordar.

No podem menys de felicitar la comissió de festes d'aquesta entitat que ens proporcionà una vetllada agradable.

Ens han dit...

Que aquest any ha estat confiat a Mossèn Montagutet i Paleta l'importantíssim càrrec de *cap de lliga-mosques*.

Que a última hora sembla ha sorgit una complicació, doncs aquest cap resulta petit per a inquirir-hi el seu propi.

Que algú havia parlat de fer-li un cap nou... de ciment Portland.

Que de totes maneres això es resoldrà sense necessitat de caps de cartró ni de ciment.

Que amb el que porta sempre sobre les espatlles n'hi ha de sobres.

Que En Bolós no pot dormir a les nits i que aprofita l'assistència a les sessions de ca la Ciutat per a fer-hi petar la clapada.

Que en realitat el que fa és tombar el cap, per por de que li fem la caricatura.

Que el mateix fa En Lloses.

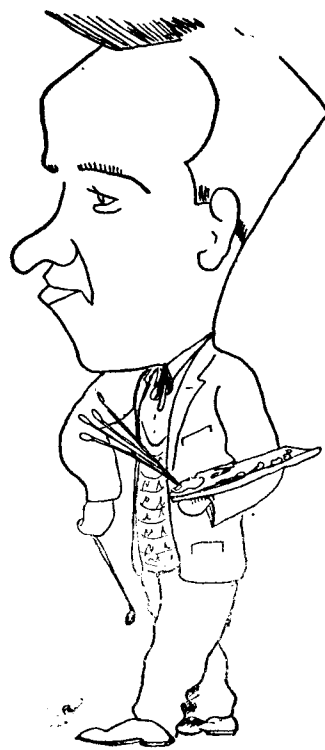
Que els *mosqueters* dijous no podran anar al cine *sonoro* perquè han d'assistir d'uniforme a la processó.

Que ja tenen la *medalla* planxada i les sabates enllustrades per a fer més goig.

Que En Piera té un *tarot de copalde* i aprofitarà la festa de Corpus per lluir-lo.

Que si es celebren les tradicionals sardanes, l'Alcalde hi assistirà amb una damisella d'olè.

Que ha estat proposada la representació dels joves a un company nostre, però que és probable que declini la invitació per faltar-li el més essencial per assistir-hi...

V. SOLÉ JORBA

El nostre estimat company, que té oberta una interessant exposició de pintures a la Sala Parés de Barcelona, amb franc èxit.

Trucades de EL DESPERTADOR

El cameraman Vilardell reb efusives felicitacions per la pel·lícula de Finestres. Sabem que la que filmarà diumenge vinent a Cabrera, de més metratge, hi posarà els seus cinc sentits, i que confia tenir-hi un èxit mundial que el portarà de pet a Hollywood. Nosaltres no deixarem d'anar-hi.

El nostre bon amic Descalç, hereu Menescal, ens ha convidat al seu casament amb la simpàtica Pilar de l'Hotel de Sant Esteve. Com sigui que les nostres múltiples ocupacions no ens permeten assistir-hi, el felicitem i no deixem d'agrair-li menys.

Per cert que l'altre dia l'hortolà dels Valls, un dels invitats i assistent, li demanava si donarien escarola, perquè com que li agrada molt fer «el canari», amb aquesta menja es veia en cor de fer la p... a n'En Rodondo (don Marcos).

Del rebombori que faran, els periòdics de Sant Esteve de Bas en donaran compte.

Els «palestres» diumenge anaren a Sant Miquel del Mont, en excursió matinal. Ens diuen que pel camí volgueren visitar l'Ermita de Sant Andreu i un capellà que en sortia els hi digué que havien fet tard, i no els hi volgué deixar la clau.

Es devia creure que hi volien calar-hi foc...

Més tard s'han enterat que era un capellà de bosc.

Un grup al sortir del concert de la Mercè Plantada, comentava animadament el procés del mateix. Entre els xistes més o menys aprofitables, vàrem recollir aquest:

—Què t'ha agradat més del concert?

—.....!

—Doncs a mi el pinyol d'«El Prèsec».

☞ La simpàtica Pilarin estava enfadada amb nosaltres, perquè feia dies que no n'havíem parlat.

Si no fos perquè, xerràrem allò.

☞ Una nena que ens agrada molt és la Maria Martínez, que fa moltes destroces mentre es passeja pel carrer Major. No hi ha dubte que aviat «anguilarà» algun xicot dels molts que la pretenen.

☞ Sembla que la simpàtica camisereta de la Font del Conill, Pietat, per fi s'ha apiadat de nosaltres i ens ha correspost amb aquella rialleta tan gentil.

☞ Quan aquesta edició de EL DESPERTADOR haurà sortit a la llum pública, segurament que els nostres llegidors i les no menys simpàtiques llegidores s'hauran pogut embadair davant les «toilettes» que, segons referències seran la «dernier cri», el «clou» o el que volgueu de la «saison», i que seran exhibides per les senyoretetes distingidíssimes que concorreran al casament del nostre particular amic En Bartomeu Mas, conegut pintor paisatgista de la nostra ciutat, amb la gentil senyoreta Matilde Hostench.

Estem segurs que tindrem ocasió de rectificar una vegada més aquell parer que tant rebombori va moure sobre l'elegància de la nostra més acreditada «High life».

☞ El nostre «amic» Bastons, parent de Mossèn Bustins, que fa de mestre a can Bastans, encara no s'ha donat per vençut en les seves idees monàrquiques i cada vespre, quan arriba al carrer Major, desplega «El Debate», del qual n'és llegidor, segurament per a demostrar la seva conformitat a la política incendiària d'aquell full, reaccionari i pertorbador.

Aquesta genteta ens volen fer creure que volen l'ordre, però ara s'ha vist el llautó i títols nobiliaris amb teies...

☞ Les simpatiquíssimes Armengol i Puigdevall estan la mar de joioses perquè saben que un bell joivincel (un per cada una) anirà a cercar-les per anar a les sardanes de Corpus.

El que sabem de cert és que els que tindran la joia més gran seran els joves.

☞ Sabem que l'escultural Soy ja ha perdut l'afició a les pastes de confiteria i que ara prefereix les lletres de motllo. Veus ací perquè l'operari de la nostra impremta, Luïset, l'empaita pel nostre carrer Major que és un gust...

☞ «La Traïció» d'avui, publica uns telègrams de protesta contra els acords presos pels Ajuntaments de Barcelona i Gijón. Dos van signats per *Leandro Font* (ai!...) i Joan Palou, en nom de la Congregació Mariana, *compuesta de 250 miembros*.

Si, però uns *miembros* molt petits! De totes maneres, molt bé *macos*, molt bé!

Els altres dos, van signats per Ribas, en nom de l'Adoració Nocturna. *Esto ya son palabras mayores*. No obstant, senyors de la *Nocturna*, ho veiem molt negre.

Aquests telègrams s'hauran creuat amb uns altres de nostres, de franca felicitació. Disposem de pocs *miembros*, però bons del tot.

☞ El simpàtic *Marxen* ens fa avinent que la representació que tenia de novel·les l'ha traspassat el senyor Enric Sala (Llibreter).

FABRICA DE PERSIANES RAMISSA

— OLOT

Aquesta casa té el gust d'assabentar a la seva distingida clientela i al públic en general, que ha traslladat el seu taller al **Carrer de Mulleras, número 9, botiga (enllaç de carreteres) prop del Parc**, on trobaran tota classe de persianes a bons preus i bon gènere.

**Reparació i pintat de persianes velles,
per malmeses que estiguin!**

C O R R E U

J. Gil: Girona.—No ho trobeu extrany perquè estem molt enfeïnats.

J. M. Mir: Sant Celoni.—Quedeu complagut; més endavant us escriurem particularment.

Pep: Girona.—Sentim no poder complaure-us; En Manel'la té xicoteta i no volem portar raons.

Joan Grapa.—Valdrà més que plegueu la grapa; és molt dolenta.

Una que li interessa molt.—Només podem dir-li que és elegant, serio i sobretot, bon minyó.

L'ENCARREGAT DE LA BÚSTIA

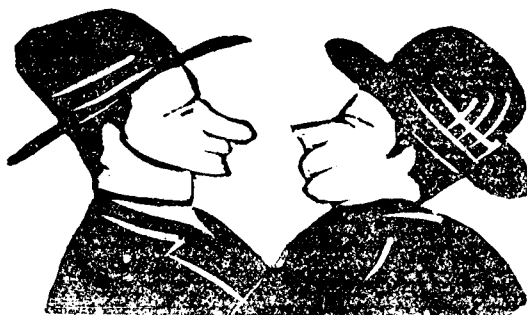
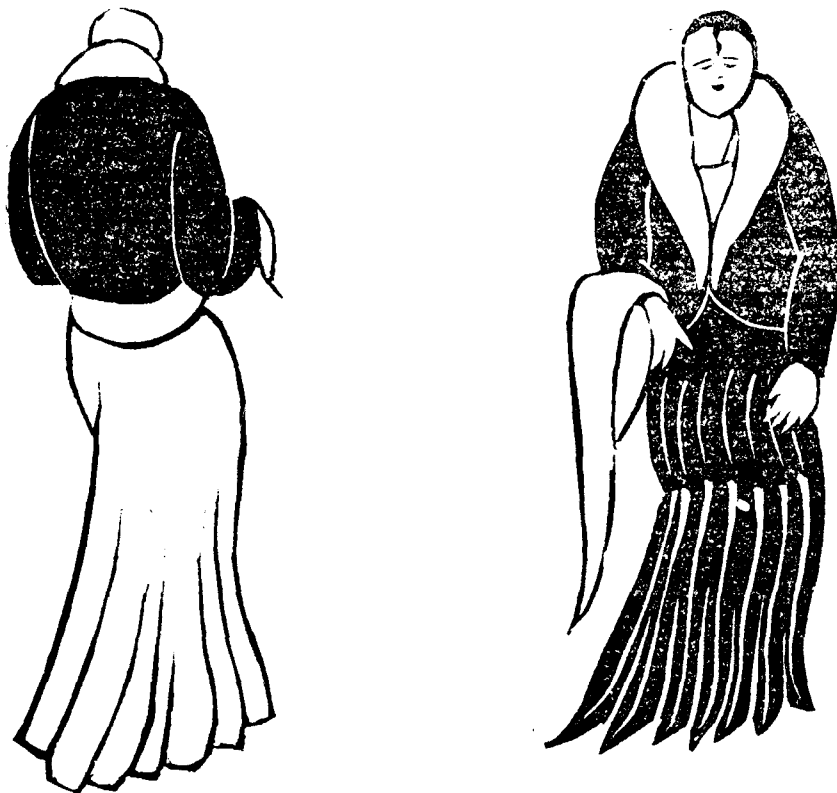
Olot : Impremta de Pere Aubert : Nou de S. Antoni, 7

EL DESPERTADOR

Redacció i Administració: Nou de Sant
Antoni, 7. Olot. - No es retornen originals

No admetem anuncis ni subscripcions
::: que no es paguin per endavant :::

EL PODER DE LA MODA

—Si les senyoretas que buscaven firmes haguessin anat així vestides, fins nosaltres
hauríem signat.

—Què dius ara?

—Home, això és un dir.